

La perspectiva que s'obre amb la previsible victòria de François Hollande diumenge vinent pot canviar el clima social i polític al continent

ESTHER
NIUBÓ

SECRETÀRIA DE
POLÍTICA EUROPEA
DEL PSC

Hollande apel·la a la consciència europea

L'aposta valenta del candidat socialista en les presidencials franceses, François Hollande, per una Europa del creixement confrontada a l'Europa de l'austeritat defensada pel tàndem format per la cancellera alemanya, Angela Merkel, i el fins avui president de la República Francesa, Nicolas Sarkozy, està començant a donar els seus fruits.

En efecte, pocs dies després de la primera volta, els resultats de la qual van posar de manifest la voluntat de canvi majoritària de la societat francesa i el seu esperit crític amb la construcció europea –des de l'antieuropisme promogut pel Front Nacional de Marine Le Pen, fins a la proposta d'una alternativa europea a l'austeritat, defensada pel socialista François Hollande; passant pel discurs proteccionista de Jean-Luc Mélenchon, del Front d'Esquerres–, Hollande aconseguia sumar la mateixa Angela Merkel al carro del creixement, en anunciar una agenda de creixement per a Europa, basada en un Banc Europeu d'Inversions (BEI) recapitalitzat i en la mobilització de fons europeus per desenvolupar projectes d'infraestructures, energies renovables i innovació.

Així, la nova *dama de ferro* europea, després d'haver fet campanya obertament pel seu homòleg, Nicolas Sarkozy, i just l'endemà d'haver titllat d'innegociable el Tractat d'Estabilitat signat al març per 25 estats membres (tots, excepte el Regne Unit i la República Txeca) que prohibeix el dèficit públic –i la ratificació del qual és condició *sine qua non* per rebre assistència financera del Mecanisme Europeu d'Estabilitat–, sortia del seu aïllament i secundava les tesis progressistes d'Hollande complementàries de les polítiques de consolidació fiscal, abans i tot de la seva possible victòria.

I això succeïa després de la caiguda, amb pocs dies de diferència, de dos governs: el liberal conservador holandès, després que el PVV de Geert Wilders li retirés el suport en rebutjar les retallades pressupos-

tàries motivades pel pacte d'austeritat, i també el de Romania, en no superar una moció de censura derivada de l'aplicació d'un nou pla d'austeritat.

Per tant, les veus de protesta cada vegada més insistents que reclamen trencar la fèrria disciplina fiscal imposada per Merkel i Sarkozy i impulsar un pacte pel creixement per tornar a generar ocupació, mantenir el nivell de benestar aconseguit, i contribuir al creixement de l'economia mundial, haurien començat a fer efecte, gràcies a l'*efecte altaveu* realitzat per Hollande. No obstant això, també hi hauria tingut a veure l'ascens de les forces antieuropistes o antisistema, associades als extrems de l'espectre polític, que amenacen des de fa anys països com Suïssa, Sèrbia, Finlàndia, Àustria, Hongria o Dinamarca, i actualment també Grècia, a les portes d'unes eleccions ge-

En un moment de crisi, el socialisme francès pot tornar a ser influent en la construcció europea, identificant les necessitats de la ciutadania

nerals anticipades transcendents per al país i per a la UE.

En definitiva, independentment del que Hollande pugui aportar al seu país, aquest polític ha aconseguit agitar la vella Europa i despertar la seva consciència, tornant a apel·lar a la responsabilitat davant el futur; i als valors de la solidaritat, la llibertat i el progrés que van inspirar el seu naixement. Així, en un moment de crisi econòmica, política i social, i davant l'ascens dels populismes al continent, el socialisme francès podria haver tornat a influir en la construcció europea, aquesta vegada identificant les necessitats d'una ciutadania que pot sentir que l'Europa dels nostres dies dona l'esquena als seus problemes, i oferint una alternativa creïble a aquesta Europa, que hauria de tornar-la a connectar amb la seva gent i, especialment, amb aquella que se sent desprotegida i que pateix les incerteses pròpies de la globalització. ▲